SADAŠNJA ISTINA

IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE EVANĐELJE

SVETA BIBLIJA

POSVETI IH SVOJOM ISTINOM

TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 17. **LONDON, ČETVRTAK, 11. SRPANJ, 1901.** **Br. 28.**

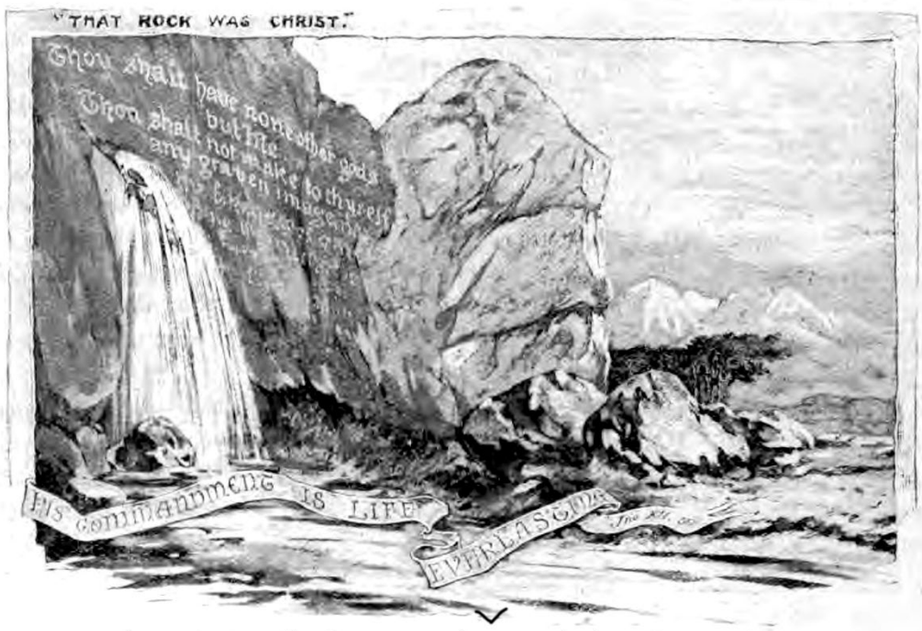

ZAKON ŽIVOTA

DEVETA ZAPOVIJED 1. DIO

ELET G. WAGGONER

„NE svedoči lažno protiv svog bližnjeg."

AKO bismo pokušali da nabrojimo i diskutujemo o svim načinima na koje ova zapovest može biti i jeste prekršena, čitav tom SADAŠNJE ISTINE ne bi bio dovoljan. Međutim to nije neophodno. Ne treba da znamo sve načine zablude, kako bi ostali na pravom putu. Čovek koji je u potrazi za blagom ne mari da sazna puteve koji vode dalje od njega; sve što on želi da zna je jedan put koji će ga dovesti do pravog mesta. Postoji mnogo pogrešnih puteva, ali samo jedan pravi put; i ako potrošimo naše vreme istražujući sve zaobilazne staze zablude, nikada nećemo saznati put istine. Ipak u sadašnjem stanju stvari, stvarno je neophodno to da se oštro pozove pažnja na neke određene grehe, dok se predstavlja zapovest istine; zato što su mnogi ljudi toliko učvršćeni na pogrešnom pravcu da teško da će bilo šta manje od zemljotresa da ih pokrene. Slušaće zapovest koja zabranjuje ono što rade, i misliće da pohvaljuje njihove postupke. Čovek mora staviti svoj prst na određeni čin, i reći, „To je greh", pre nego što će imati bilo kakav osećaj o pogrešnom postupanju. Hiljade ljudi čitaju četvrtu zapovest svake sedmice, i iskreno misle da je slušaju držanjem nedelje; i mnogo ljudi uzima Gospodnje ima uzalud na različite načine, bez bilo kakve svesnosti da tako čine.

„UČTIVO LAGANJE"

OBIČAJ leži na temelju velikog broja kršenja zapovesti, devete ništa manje od drugih. Šta „svako radi" trebalo bi da bude opravdano. Običaj naroda je odgovoran za mnogo onoga što je poznato kao „učtivo laganje". Ne daj Bože da bilo ko od nas treba biti išta manje uljudan nego što jeste; mi sigurno ne treba da gajimo nepristojnost; međutim postoji lažni standard učtivosti, i to je jedan koji je previše često sleđen. Vrsta učtivosti koja zavisi od neistine očigledno nije prava uljudnost; jer „nijedna laž nije od istine", i istina ne može doći iz laganja. Ista Pisma koja nam zapovedaju da ne svedočimo lažno, takođe nam govore da „budemo milosrdni, da budemo uljudni" (1. Petrova iii 8); prema tome znamo da je najsavršenija uljudnost odgovarajuća sa savršenom istinitošću, i ne može postojati bez nje.

Lenjost i kukavičluk su suština mnogo toga od ovog „učtivog laganja". To dolazi toliko lako za čak i same hrišćane da slede univerzalni običaj govorenja stvari da ugode ljudima, i olako daju obećanja koja nikada ne očekuju da izvrše. Mušterija želi da roba bude odmah dostavljena, i navodni hrišćanski trgovac će obećati da će ih poslati, dobro znajući da ne može to uraditi satima; a ipak neće ni pomisliti da je slagao. On nije uradio tako namerno, ali je bilo toliko lako zadovoljiti mušteriju dajući obećanje, i onda se uzdati u neki izgovor da je umiri ako se posle žalila.

„TUŽITELJ BRAĆE"

SOTONA, koji je lažov i otac laži, je takođe nazvan i „optužitelj braće". Otk. xii 10. On ih optužuje pred Bogom danju i noću. Sada Sotona zna bolje nego da pokuša da učini da Gospod poveruje da je osoba učinila greh za koji nije kriva. On dobro zna da nijedan čin ne pobegne Gospodnjem oku, i da je beskorisno to da pokuša da učini da On poveruje da je predvideo neku manu. Prema tome sledi to da u optuživanju braće pred Bogom, Sotona ograničava sebe na stvari koje su oni zapravo uradili. Gde je onda nepravda? Upravo ovde: „Bog je taj koji opravdava", i ko god podiže bilo kakvu optužbu protiv Božjih izabranika iznosi lažno svedočenje protiv Boga kao i protiv braće. Kada je Bog oprostio čoveku, težak je greh to da se optuži taj čovek za greh. Ko god iznese tu manu i govori o njoj na čovekovu štetu, čini đavolji posao. Ne postoji zlobniji način služenja đavolu od optužbe protiv osobe za greh koji je priznala. Čim osoba prizna svoj greh, Bog je naziva pravednom; nazvati je krivom je onda lažno svedočenje protiv i čoveka i Boga.

GUBITAK POVERENJA

KOLIKO ih je mnogo koji okrutno sumnjiče osobu, i uvek je tretiraju kao nepouzdanu, zbog nekog greha ili grehova u prošlosti. Nije važno što je priznala svoju krivicu, ona je i dalje pod sumnjom. Neko će reći, „Znamo da je pao jednom, i može opet". Da;

i tako može i kritičar. Baš kao što nijedan čovek na ovom svetu nije kriv, osim onog čiji je greh postao javno vlasništvo! Činjenica da je čovek pao u bilo kakvu vrstu greha, nije kako god dokaz sam po sebi, da će počiniti istu stvar opet. Naprotiv, ako je dobrovoljno, pod uticajem Božjeg Duha, priznao svoj greh (a niko nikada dobrovoljno ne priznaje krivicu osim ako je podstaknut od Duha), to je najbolji mogući dokaz da će biti na oprezu. Ako me je čovek slagao, i svojom slobodnom voljom dođe do mene i prizna to, mogu imati više poverenja u njega nego ikada ranije. Kada je greh priznat, moramo se čuvati od lažnog svedočenja našim osuđivanjem. Strašna je stvar to da se optuži tamo gde Bog opravdava.

Ovo važi kada smo mi sami grešnik, baš jednako mnogo kao i da je neko drugi. Kada smo priznali naš greh Gospodu, on nam ga je oprostio, i nemamo pravo da idemo dalje osuđujući sami sebe. Mi nismo svoji; mi pripadamo Gospodu; i, ostavljajući sebe izvan sumnje, ne smemo se usuditi da pomislimo da on nije oprostio, kada kaže da jeste. Koliko ih je mnogo koji bi bezrezervno verovali u reč bližnjeg, ali koji ne smatraju grehom da protivreče Božjoj Reči, tako ga lažno optužujući.

PREUZIMANJE RIZIKA LAGANJA

Ako ikada ponovimo bilo kakvu priču o bilo kome, nikada nismo bezbedni od mogućnosti da smo slagali. Na prvom mestu, postoji uvek mogućnost da se pogreši: naš doušnik možda nije znao sve činjenice, i može biti da osoba o kojoj se govorilo nije učinila ništa pogrešno. A na drugom mestu, čak iako je bila kriva, možda je to priznala Bogu, i oprošteno joj je, pre nego što je priča stigla do ušiju bilo koje druge osobe. Možemo reći da mi sigurno ne bi ponovili bilo šta protiv osobe, da smo znali da se osoba pokajala; ali sve dok ne znamo da nije, preuzimamo sav rizik laganja, i protiv Boga i protiv čoveka, kada prihvatimo pogrdu protiv svog bližnjeg.

TUŽAKANJE

Mnogi ljudi čini se da misle da je bilo koja količina ogovaranja opravdana, pod uslovom da neko ne govori namerne laži. Međutim Biblija kaže da je onaj koji će prebivati na svetoj Gospodnjoj gori taj koji „ne kleveće svojim jezikom, ne čini zlo svom bližnjem i ne prihvata pogrdu protiv svog bližnjeg“. Ps. xv 3. To je jednako mnogo kao da se kaže da onaj koji prihvata pogrdu protiv svog bližnjeg neće prebivati u Božjem šatoru. Osim bilo kog drugog razloga, činjenica je to da je gotovo nemoguće, ako ne i sasvim, da se govori o tuđim delima ili kazivanjima, a da se kaže tačna istina. Ako idemo toliko daleko da govorimo o njegovim osećanjima, ili da procenjujemo njegove motive, onda je apsolutno sigurno to da ćemo biti krivi za neistinu; jer niko ne može navesti verovanje druge osobe, ili reći šta neko drugi misli. Mi ćemo bar reći ono što ne znamo sigurno; i ko god to čini je u svakom pogledu lažov. Ako govorimo istinu u bilo kojoj takvoj prilici, to je samo slučajno. Ljubav da se napravi senzacija je toliko snažna da smo često voljni da rizikujemo da kažemo neistinu, pre nego da propustimo šansu da budemo prvi koji će reći vesti.

Da smo pozvani da svedočimo na sudu, ne bi trebalo da nam bude dopušteno da ponovimo ono što smo samo čuli. Moramo se ograničiti na ono što je došlo pod naše sopstveno zapažanje. Čak i tada je dovoljno teško reći tačnu istinu. Da li ćemo se usuditi da budemo išta manje precizni kao Božji svedoci neko kad se od nas zahteva da budemo svedoci za Državu?